

ARCHA

6
2006

ZPRAVODAJ O VÝCHOVĚ A VYUŽITÍ VOLNÉHO ČASU DĚTÍ A MLÁDEŽE

Kupte si vědro

„Volejte HOŘÍ“ – tak zní první rada na většině kurzů sebeobrany. Je to tak, zvědavost (spíše tedy zvědavost, ale zvědavost zní tak nějak slušněji) vítězí nad kultem obrany druhého. Hrdinové už se prostě nerodí.

To ale není šťastný začátek k tématu „výchova k zájmu o veřejné dění“. Nemám ráda zkazky (anebo články) o tom, jak dřív bylo všechno lepší, lidi slušnější, děti vychovanější a svět úžasnější. Lidé prostě jen lepší, slušnější, vychovanější a úžasnější zážitky nezapomínají tak rychle, jako události méně skvělé. Já si naopak myslím, že se nám už narodila a stále rodí (optimismu není nikdy dosti) generace nových hrdinů.

Mladí lidé jsou průbojnější, mají svůj názor a dokážou ho říci i ve světovém jazyce. Možná si nedovedou už představit rande bez předchozí SMS, ale za ruce se vodit nepřestali. Mají na vlasech mnohdy odstíny všech barev,

ale většina z nich ví, jak vypadá hřeben. Náušnice umístěná jen v uchu je ozdoba sraba. Ale i ti největší machři si ji ze všech různých míst za čas odstraní, možná jen v uchu zůstává navěky. Pokud by sousedovi začala hořet chalupa, asi by všichni nepopadli vědro s vodou (kde by taky našli vědro), ale shořet by ji nenechali.

Každá mince má dvě strany a nic není jen bílé nebo černé. Jako rodič – kaskadér na strmé ploše výchovy, musím konstatovat, že je někdy hrozně těžké a složité vysvětlit a doložit, co je správné a proč. Můžeme se vrátit na začátek – ke slovu HOŘÍ a zachráně s tím spojené. Kolikrát už se stalo, že zachránce dostal více ran než zachraňovaný? Kolikrát neskončilo jen u těch ran... Proč mám tedy učit, že pomoc se vyplácí? Proč se ale má pomoc vyplácet? Pomoc se má prostě udát! Ne proto, aby za to něco bylo! Ne s nějakým postranním úmyslem! Je to samozřejmost! Když někdo volá o pomoc, tak pomůžu. Když někdo volá Hoří, tak přiběhnu s vědrem plným vody. Které tedy pak odhodím a pomáhám, protože člověk vlastně volal kvůli něčemu jinému...

A dá se pokračovat i dál. Proč mě má zajímat výstavba dětského hřiště, když moje dítě má sklu-zavku na zahradě? Proč mám objíždět město po šíleném okruhu, když se dá jet centrem, mezi

lidmi? Proč řešit účast v dětském parlamentu, kdo to kdy slyšel? Proč mě má zajímat to, co se netýká právě a jen mě? Nikoho by to nemělo zajímat. Nikdo by to neměl řešit a vlastně by se o tom nemělo ani psát. Protože zájem o veřejné dění, vážení a milí vychovatelé a vychovávaní, má být samozřejmostí.

Je zcela zbytečné (zcela asi ne, ale funkčnost to má omezenou) dělat na školách besedy k tomuto tématu. V srpnu také neřešíme, proč v září do školy. Každý sbalí tašku a jde. Je zcestné dávat dětem kázání a věřím, že se tak děje jen málo. Příklady táhnou – tak pojďme všichni do boje. Já jen chtěla na první stránce napsat, že dnešní kluci a holky nejsou jen špatní, nudní a nicnedělající banda. Výchova k zájmu o veřejné dění je v mnohých už zakořeněna. Vystupuji tu jako jejich obhájce. S vírou, že to není nutné. Z dalších článků se všichni dozvíme, že i dnešní barevní, mobilní a neklidní hrdinové vědí, že „nehas, co tě nepálí“ je jen popěvek ze staré písničky. Nikoliv moudrá rada do života.

Marie Molková – Hromča
Ilustrační foto
archiv Bambiriády (Jaroměř)

Zpravodaj ČRD M o výchově
a využití volného času dětí a mládeže

ARCHA

Registrace Ministerstvem kultury: MK ČR 8135
Tematická skupina 13A/A8, ISSN 1212 - 5016
Podávání novinových zásilek povoleno
Českou poštou, s.p., odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259/99 ze dne 29. 3. 1999

Redakce: Jiří Majer – vedoucí redaktor
Adresa redakce: Česká rada dětí a mládeže
Senovážné náměstí 977/24, 116 47 Praha 1
tel: 234 621 210, fax: 234 621 541
e-mail: archa@adam.cz
IČO: 68379439

Graf. úprava a sazba Michala Rocmanová, akad. mal.
Tiskne TG TISK s.r.o. Lanškroun
Fotografie z archivů členských sdružení ČRD M
Příspěvky přijímáme nejlépe ve Word 7.0 nebo RTF
Vychází 8 x za rok
Toto číslo vyšlo v říjnu 2006
Zpravodaj Archa je nekomerční tiskovinou, která není určena k prodeji.
Archiv čísel Archy od roku 1999 ve formátu PDF najdete na adrese <http://www.crdm.cz/archa>
Foto na přední obálce: Radka Páleníková a Společenství Romů na Moravě
Foto na zadní obálce: Radka Páleníková, Jiří Majer, RADAMOK a Markéta Kučerová

úvodem

Čelákovické KONTAKTování

Každý jsme jiný, všichni zKONTAKTování! Nápis promítnutý na čelní stěnu jedné z učeben čelákovického konferenčního centra stručně a výstižně shrnul výsledek předcházejícího mnohahodinového maratónu, z něhož se skládalo setkání Kontakt 2006. U pultíku s mikrofonom se 22. a 23. září 2006 střídali jeden řečník za druhým, aby ostatním představili svoji organizaci, sdružení, činnost, projekt. Přestávek bylo jen pár, nebyly příliš dlouhé a čas, který dělily, využili účastníci konference prakticky do minuty.

**každý jsme jiný
všichni rovnoprávní**

A nezůstalo jen u prezentací. V zaplněném sále pro šedesát lidí si prožili své příslovečné chvíle slávy ti, kteří vyhráli v literární a výtvarné soutěži pro děti a mládež *Co Čech, to lidumil!*?. Večer pak mnohým účastníkům zpříjemnilo vystoupení hudební skupiny *Draga Banda* a došlo i na promítání krátkometrážních filmů s tematikou lidských práv, například s dosud zřídka zpracovávaným námětem romského holocaustu.

Setkání Kontakt 2006 se stalo součástí celoevropské kampaně *Každý jsme jiný, všichni rovnoprávní* (z anglického *All Different, All Equal*). Kampaň vyhlásila Rada Evropy ve spolupráci s Evropskou komisí a jejími nosnými tématy jsou lidská práva, rozmanitá společnost a participace – tedy aktivní účast mladých lidí

na životě společnosti. Hlavní akce kampaně odstartovaly v červnu, skončit mají v září příštího roku. Cílem je motivovat především mládež k tomu, aby své schopnosti využila k vytváření mírumilovné multikulturní společnosti ve vzájemném respektu, toleranci a porozumění. Evropský kontext čelákovického setkání ostatně potvrzovala i účast zástupce Rady Evropy Michaela Ingledowa.

Podobně jako v dalších členských státech EU také u nás vznikl koordináční výbor, který začal pracovat na přelomu roku. Skládá se z představitelů Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT), České národní agentury programu Mládež, České rady dětí a mládeže (ČRDM), nestátních neziskových organizací mládeže zabývajících se problematikou lidských práv, rozmanitosti mezi národy a participace, zástupců informačních center mládeže, krajských úřadů, zástupců Sdružení pracovníků Domů dětí a mládeže ČR a pražského magistrátu. Hlavní organizační zátěž kampaně nese ČRDM.

Předseda ČRDM Pavel Trantina při zahájení programu

„Každý z nás by se měl čas od času zastavit a nad tématem *Každý jsme jiný, všichni rovnoprávní* se zamyslet,“ prohlásila ve svém úvodním proslovu náměstkyně ministryně školství Eva Bartoňová. Vybavila se jí tragická událost z doby studií – šlo o rasově motivovaný vražedný útok na konžského studenta. „Přála bych si, aby toto setkání vedlo k diskusi o tom, jestli se všichni chováme k dalším tak, jak máme; jestli reagujeme tak, jak máme; jestli náhodou některým tématům nemůžeme pomoci...,“ zobecnila Eva Bartoňová.

S osobními vzpomínkami se k přítomným obrátila i její spolupracovnice Zdena Mašková, která si mj. připomněla rok 1997, kdy na stáži v USA jako učitelka angličtiny nastoupila do multikulturní třídy. „Teprve v druhém půlroce jsem pochopila, co vlastně znamená setkávat se s někým z multikulturní společnosti – a že mi to dalo více, než bylo nervů, které mi to vzalo,“ shrnula tento svůj zážitek.

Upozornila, že od podzimu bude spuštěna více než stovka školení vztahujících se k tématům kampaně. Na základních školách

proběhne 55 pracovních dílen zacílených na oblast lidských práv; tyto workshopy financuje a realizuje Amnesty International. Zdena Mašková se zmínila i o podpoře projektu *Czechkidu*, financovaného z Evropského sociálního fondu a realizovaného Fakultou humanitních studií UK. Jak vysvětlila metodička *Czechkidu* Dana Moree, jeho smyslem je zprostředkovat příběhy lidí, kteří mají zkušenosti s jinakostí, a to formou modelové skupinky dětí, kteří si na webu povídají o tématech spjatých s multikulturním prostředím. Zdena Mašková nastínila i některé další plány spjaté s kampaní.

Zdena Mašková

„Od kampaně si slibujeme, že se podaří alespoň trochu provázat vás všechny – organizace a instituce, které se v oblasti jejich témat pohybujete – a že zvýšíme zájem našich členských sdružení o tuto problematiku: výchovu k toleranci, rozmanitosti, lidským právům, participaci,“ poznamenal předseda ČRDM Pavel Trantina. V této souvislosti připomněl, že Rada nyní zastřešuje 92 různých dětských a mládežnických organizací a spolků, které čítají na 200 000 individuálních členů. „To spektrum je ohromné a myslím

si, že i v rámci České republiky jsme vlastně každý trochu jiný, ale všichni rovnoprávní,“ použil Pavel Trantina při krátkém představení ČRDM slogan kampaně.

Vedle již zmíněné české pobočky Amnesty International se na konferenci do Čelákovic vypravili představitelé řady dalších neziskových organizací, jako je Český helsinský výbor, Muzeum romské kultury či Econnect. Z členských sdružení ČRDM byla na Kontaktu 2006 vidět a slyšet Asociace debatních klubů (ADK), Asociace turistických oddílů mládeže, Duha, Junák a Společenství Romů na Moravě.

Značné pozornosti se těšila kupříkladu prezentace volnočasových aktivit ADK. „Snažíme se vytvářet debatní kroužky či debatní kluby a jednou za dva měsíce se sjet všichni na jedno místo a uspořádat to, čemu říkáme turnaj,“ přiblížil činnost asociace člen jejího představenstva René Brinda. Debatní kluby vznikají podle něj při školách, domech dětí a mládeže apod.; jejich členové se učí správně komunikovat, utvářet si názor na základě opatřených informací, naslouchat

René Brinda

druhým, vyvracet jejich tvrzení, argumentovat... Jedna strana zpravidla přichází se změnou, druhá obhajuje status quo. Škála diskutovaných témat je přitom značně široká, od problému s křivočatou před školou či počtu pingpongových stolů v tělocvičně až po otázku vstupu Turecka do EU. René Brinda se zmínil mj. i o Romské debatní lize a česko-romských smíšených turnajích.

Alena Mejstříková

Na pozoruhodný projekt nazvaný *Občanská společnost – návod k použití* upozornila ve svém vystoupení Alena Mejstříková z Econnectu. Jde o portál s praktickými návody, jak v každodenním životě uplatňovat občanská práva. Portál, určený jak občanům, tak nevládním organizacím, lze najít na adrese <http://obcan.ecn.cz>.

Zmíněné příklady jsou pochopitelně jen nepatrným vzorkem velkého množství příspěvků, které dostaly v Čelákovicích prostor. Jejich prezentaci zakončilo zhruba hodinové soustředění čtyř pracovních-diskusních skupin, do kterých se přítomní rozdělili. Okruhy, o nichž se debatovalo, zahrnovaly rasismus a násilí při sportovních utkáních, *Kompas* – výchovu k lidským právům, efektivitu práce při začleňování romské komunity do většinové společnosti a interaktivní přístup ke vzdělávání k lidským právům.

Výsledek Kontaktu 2006 patrně nebude okamžitý. Jeho cíl, obsažený v samotném názvu, však s velkou pravděpodobností naplněn byl, jakkoliv se podle národního koordinátora kampaně Marka Fajfry v dotaznících vyplněných účastníky setkání objevily i stesky na malý prostor pro kulovárová jednání.

Jiří Majer
foto autor

Další informace lze najít na www.crdm.cz/kampan

Skupinové foto s několika vítězkami soutěže. V zadní řadě zleva: Irena Obrusníková, (NIDM), Eva Bartoňová (MŠMT), Zdena Mašková (MŠMT), Pavel Trantina (ČRDM) a Michael Ingledow (RE)

Téma Kontaktu 2006 nás bude provázet stále

Rozhovor s náměstkyní ministryně školství Evou Bartoňovou

Jak na Vás, paní náměstkyně, působí setkání Kontakt 2006?

Mám z něj velmi příjemný dojem, protože je tady skupina lidí, která se naprosto svobodně rozhodla, že se o tomto tématu chce něco dozvědět. A nejen, že se chce dozvědět, ale určitě chce i něco na dané téma říct; čili toto je asi nejlépe zvolená forma.

**každý jsme jiný
všichni rovnoprávní**

V Čelákovcích si daly dostaveníčko některé neziskové organizace, které se zabývají lidskými právy, rozmanitostí ve společnostech a participací – tedy účastí mladých lidí na rozhodování ve společnosti.

Je ve Vašich očích některý z těchto tří prvků, pilířů Kontaktu, důležitější než zbylé dva? Jinými slovy: Má naše společnost v některé z těchto tří oblastí podle Vašeho názoru větší deficit než ve zbývajících?

Hrála bych si na odborníka, kdybych řekla, že v některé části je větší deficit než v jiné. Tak, jak žiji svůj běžný život já, myslím si, že musí být určitý soulad a vyrovnanost ve všech oblastech. Takže se přiznám, že v nich velké rozdíly nevidím.

Zleva Eva Bartoňová, náměstkyně ministryně školství, Pavel Trantina, předseda ČRD a Michael Ingledow, zástupce Rady Evropy na Kontaktu 2006 v Čelákovcích

Máte dojem, že kampaň typu „Každý jsem jiný, všichni rovnoprávní“ může nějak zásadně ovlivnit vývoj v dané oblasti směrem k lepšímu?

Podobné setkání nastolenou otázku určitě nevyřeší. Nevyřeší ji ani velké setkání uspořádané třeba na úrovni celé Evropy. Ale může tu myšlenku samozřejmě podpořit, může možná pomoci některým úkonům, které je třeba učinit. A tak to bude i v budoucnu – jde prostě o otázku, která nás bude vždycky doprovázet.

Jak byste oponovala tvrzení, že akce tohoto typu se minou účinkem, protože oslovují lidi, kteří jsou s cíli kampaně srozuměni, a nikoliv ty, kteří vůči nim zaujmají postoje diametrálně odlišné?

Za prvé: Je tady skupinka lidí, která nese myšlenku kampaně dál; jsou to neziskové organizace, jsou to pedagogové, jsou to lidé, kteří přijdou s určitým prostředím do styku. A oni zase ovlivňují prostředí, ve kterém žijí. Čili pak musím říci, že se myšlenky kampaně šíří. A za druhé: Ve chvíli, kdy se nějakým způsobem chováme, mnoho lidí naše chování řekněme „odzírá“ – a to jsou možná ti neoslovení. A jakým způsobem

se nejvíce učíme? Přece tím, že máme nějaké vzory...

Co Vás v oblasti, o které se na Kontaktu jedná, v poslední době potěšilo?

Předně si myslím, že pedagogové se naučili s tímto tématem lépe pracovat. Vzdělávají se. Vždyť jsou přece témata, která můžeme sice vnímat, ale je velmi důležité se naučit, jak s nimi pracovat. Myslím si, že na školách se určitý krok kupředu projevuje. A to, že někdo říká, že diskutovaná témata jakoby problematicky narůstají...? Já prostě o síle toho narůstání zase tak přesvědčená nejsem; myslím si jen, že se o tom někdy víc mluví.

za rozhovor poděkoval Jiří Majer
foto autor

Doufám, že se změní myšlení lidí

**Rozhovor s Michaelem Ingle-
dowem, zástupcem Rady Ev-
ropy a účastníkem konference
Kontakt 2006, uspořádané
v rámci kampaně Každý jsme
jiný, všichni rovnoprávní**

**Můžete, prosím, přiblížit svoji
práci v Radě Evropy?**

Jsem sekretářem Rady pro
mládež, což je odbor pro nevlád-
ní mládežnické organizace. Jde
o část naší skupiny, která je
zodpovědná za rozhodnutí v této
oblasti. Mám také na starosti
téma participace, což je jedna
z našich priorit.

Jak hodnotíte Kontakt 2006?

Myslím, že zmíněné setkání je
velmi důležité, zejména pro vás
v České republice. Jde o skvělý
prostor pro lidi z neziskových
organizací a ze sektoru formál-
ního vzdělávání, kde si mohou
vyměnit zkušenosti a informace
týkající se kampaně. Je pocho-
pitelně báječné, že vliv kam-
paně sílí tím, jak se rozšiřuje
počet lidí, kteří se do ní zapojí
– a nejsou to jenom mladí lidé.
A právě díky tomu, že se Kon-
taktu účastní hodně organizací,
tak se do kampaně může zapojit
opravdu ohromné množství lidí.
Z mého pohledu je skvělé, že
mohu osobně vidět, jak se kam-
paň realizuje na národní úrovni.
A také doufám, že to přispěje
k přiblížení a propojení evropské
úrovně s národní. Pokud totiž
má kampaň úspěh, musí se dů-
sledně dbát na to, aby v ní byly
obě dvě tyto složky. Evropská dá
kampani určitý tvar, ale hlavní

úspěh bude záležet právě na
aktivitách na národní a lokální
úrovni a jejich vzájemném pro-
vázání.

**Jaký zájem – měřeno v evrop-
ském měřítku – kampaň vyvo-
lala? Dá se už hovořit o něja-
kých průběžných výsledcích?**

Je trochu brzy. Hlavní spu-
štění kampaně se odehrálo na
konci června. A stěžejní aktivity,
které se pořádají na evropské
úrovni, začaly právě tento týden
velkou akcí v Sankt Petěrsburgu.
Výsledkem, který bych rád viděl
na konci kampaně v září příštího
roku, jsou vodítka pro politiku
v tématech kampaně. Na národ-
ní úrovni – mimochodem, bylo
spuštěno už čtyřicet národních
kampaní – jistě výsledky v někte-
rých zemích už mohou být vidět,
a sice v tom, jak se téma šíří
mezi veřejností. Například před
dvěma týdny jsem se zúčastnil
vysílání v belgickém rozhlase, na
závěr dvoutýdenního programu
pro šedesát mladých lidí z růz-
ných zemí. Program byl završen
tanečním a divadelním předsta-
vením dvoutisícového mládežnic-
kého davu v Bruselu. Jde ale jen
o jeden z příkladů. Vidíte nicmé-
ně, že nejméně dva tisíce lidí se
již nějakým způsobem setkaly
s informacemi nebo s filosofií
kampaně.

**Jaký konečný efekt by kam-
paň měla přinést, aby si její
organizátoři mohli říct: Tohle
jsme udělali dobře?**

Doufám, že se změní myšlení

Michael Ingledow

lidí. Je to dlouhodobý proces
a nestane se přes noc. Zejména
u těch, kteří předtím nebyli to-
lerantní nebo se nějak potýkali
s tématy kampaně. Teď o nich
budou vědět víc. Je to jakési
semínko, které se musí zasadit
a bude dlouhou dobu klíčit...

Když jsem přišel do Rady Ev-
ropy, pracoval jsem na projektu
o vztahu mezi Afrikou a Evro-
pou. V Londýně, kam jsem přijel
navštívit svoji rodinu, jsem při
nákupu v obchodě dostal pytlí-
ček s logem oné kampaně týka-
jící se Afriky a Evropy. Chlapík,
který tam prodával, mi říkal,
že asi před dvěma měsíci byl
na akci spjaté právě s kampaní
Sever–Jih. Kampaň prý změnila
jeho myšlení. Přijel jsem zkrát-
ka ze Strasburku, toho člověka
jsem nikdy předtím neviděl,
on prodával logo té kampaně
a vlastně předával zprávu o ní
dál – což bylo skvělé.

Tak nějak si představuji, že
bude vypadat proměna v mys-
lích lidí.

**Co vás na čelákovickém se-
tkání nejvíce zaujalo?**

Projekt, který se mi velmi líbil,
byl *Czechkid*. Je to skvělý pro-
jekt, který může právě dětem
ve škole, ale i mimo ni, změnit
smýšlení o příslušnících nejruž-
nějších menšin, o postižených,
o uprchlících hledajících azyl,
a tak podobně. *Czechkid* má,
myslím, v sobě skryté velké mož-
nosti. Víím, že nyní běží hlavně
ve školách, ale může být podle
mého názoru projektem schop-
ným oslovit kohokoliv.

za rozhovor tlumočený Markem
Fajfrem poděkoval Jiří Majer
foto autor

**každý jsme jiný
všichni rovnoprávní**

Občanská společnost – návod k použití

Jak využívat občanská práva, jak se účastnit na rozhodování?

Portál Občan vám může pomoci

Každý z nás má řadu občanských práv a možností, o kterých často ani nevíme. Stát asi na většinu z nás působí jako nepřehledný labyrint. Je mnoho věcí, které bezprostředně zasahují do našich životů, ale o kterých rozhodují jiní. Chodit k volbám není zdaleka jediný způsob, jak ovlivňovat rozhodování o věcech, které se nás týkají.

Pokud s tím chcete něco dělat, dozvědět se více a být aktivním občanem, který využívá svá práva, nabízíme vám praktickou pomůcku a zdroj informací – portál *Občanská společnost – návod k použití* – <http://obcan.ecn.cz>, který provozuje občanské sdružení Econnect. Ve čtyřech základních oblastech – Právo na informace, Účast na rozhodování, Rovné příležitosti a Občanská společnost v EU zde najdete konkrétní praktické návody jak na to, související legislativu, odkazy a příklady z praxe.

Dozvíte se zde například, jak oslovit a komunikovat s úřadem, jak uspořádat petici, shromáždění či místní referendum, jak se účastnit územního plánování, procesu EIA či SEA, správního řízení, vydávání integrovaného povolení nebo strategického plánování. Najdete zde návod, jak využít své právo vědět, jak získat informace o životním prostředí nebo chemických látkách. V oblasti rovných příležitostí najdete praktické informace z oblasti trhu práce, vztahů v rodině, podílu na rozhodování nebo k tématu ženy a násilí. V oblasti *Občanská společnost v EU* portál představuje a podává praktické návody, jak využít práva, která pro nás vyplývají z evropského občanství – např. jak napsat petici v EU, jak komunikovat s evropskými institucemi, jak podávat stížnost či žalobu apod. V oblasti *Filosofie* jsou shromážděny úvahy a komentáře na téma občanská společnost. Sekce *Výchova k občanství* pak nabízí pedagogům konkrétní metody a techniky, jak studentům představit principy a myšlenky aktivního občanství.

Každý návštěvník portálu může nyní také diskutovat nad otázkami v oblasti účasti na rozhodování a práva na informace; ze stránek je také možné posílat dotazy, připomínky či vložit konkrétní zkušenosti s občanskou angažovaností. Najdete zde také samostatnou sekci *Zpravodaj* se zprávami a pozvánkami na akce, které souvisejí se zaměřením celého portálu.

Portál <http://obcan.ecn.cz> finančně podpořila Evropská komise.

Občanské sdružení Econnect (www.ecn.cz) podporuje vzájemnou komunikaci neziskových organizací, poskytuje internetové služby, provozuje zpravodajský a informační portál občanské společnosti a další tématické portály, zprostředkovává informace z občanského sektoru veřejnosti a médiím.

Ve zpravodajství ze světa neziskových organizací a o tématech občanské společnosti (<http://zpravodajstvi.ecn.cz>) patří mez hlavní témata lidská práva, životní prostředí, sociální oblast, neziskový sektor či kultura. Součástí zpravodajství jsou vedle redakčních článků také názory a komentáře a tiskové zprávy NNO.

ECONNECT

Aktivní účast mladých lidí na životě společnosti podporují i další aktivity Econnectu – Kalendář akcí občanské společnosti (<http://kalendar.ecn.cz>), internetová nabídka a poptávka práce v neziskových organizacích (<http://prace.ecn.cz>) či Katalog odkazů občanské společnosti Kormidlo (www.kormidlo.cz).

Druhou hlavní oblastí činnosti Econnectu jsou internetové služby pro NNO (sluzby.ecn.cz) – webdesign, webhosting, nabídka publikačního systému Toolkit či propagační služby.

Econnect byl založen v roce 1991, název vznikl spojením slov Easy CONNECTION.

Alena Mejstříková

kresba Dušan Grombřík

Tři otázky pro Danu Moree

Rozhovor se sociální pedagožkou, metodičkou projektu Czechkid a účastnicí setkání Kontakt 2006

Před rokem 1989 svírala naši zemi pověstná „železná opona“, v důsledku čehož se větší na zdejších obyvatel dozvídala o životě lidí s odlišnými kulturními, náboženskými a dalšími zvyklostmi víceméně zprostředkovaně. Otevření hranic tuto situaci změnilo. Jak je na tom podle Vašeho názoru naše společnost s vnímáním těchto odlišností sedmnáct let poté?

To je hrozně těžká otázka, protože mě vlastně nutíte k tomu, abych stereotypizovala českou společnost – a to si úplně netroufnu... Víte, co je v téhle souvislosti ale velmi zajímavé? Když jsem se před osmi lety začala profesně zabývat multikulturální výchovou, tak nikdo nevěděl, o čem to vlastně je. Dnes je multikulturalismus tématem, o kterém se mluví. Fakt, že tady (v čelákovickém konferenčním centru, pozn.) sedíme, je jen důsledkem toho, že se zmíněné téma do naší společnosti integruje. Samozřejmě, že to není jednoduché, protože dvě generace měly hrozně málo zkušeností s cizinci anebo měly dokonce zkušenost negativní. Ale na druhou stranu bych řekla, že už se u nás v dané oblasti udělaly velké kroky, protože se to stalo tématem a nějak se s ním pracu-

je. Jde ovšem o téma kontroverzní, navíc v kontextu kontroverzní světové situace: o multikulturalismu se dnes mluví ve spoustě zemí, což má své důvody... Takže pokud se mám pokusit o shrnutí, tak bych řekla, že jde v České republice o vývoj pozitivní. Jsem v tomto směru optimistkou.

Loni v dubnu jste napsala článek „Jak pomoci učitelům učit multikulturálně?“ a v něm popsala ideální školu jako školu, kde nejen že učí romští, vietnamští či ukrajinští učitelé, ale pracuje tam i personál těchto národností. Jaká jsou podle Vašeho názoru největší úskalí na cestě přibližování se tomuto ideálu?

Já bych to řekla opačně. Podle mého názoru – a podle výzkumů, kterými by se toto tvrzení dalo doložit – platí, že má-li se člověk nějak vyrovnat s jinakostí, potřebuje nějakou osobní zkušenost. Učit multikulturální výchovu v kulturně nediverzifikovaném prostředí je hrozně složité, protože vám schází potřebná konfrontace. A když ji nemáte, tak se s daným tématem nenaučíte dobře zacházet. A jsme u zmíněného ideálu školy, kde učí učitelé a pracuje personál reprezentativně zastupující složení obyvatel. Ale já bych k tomu chtěla říci ještě jednu věc. Myslím si, že multikulturální výchova není nutně spojena jen s národnostmi. Fakt, že je někdo Vietnamec, ještě neznamená, že se musí zásadně odlišovat. Vždycky říkám, že český anarchista s českým úředníkem si bude s velkou pravděpodobností rozumět ještě méně než vietnamský sociolog s českým sociologem. Mám tudíž za to, že se na multikulturalismus musíme dívat trochu šířeji. V zásadě si nemyslím, že školám něco chybí. Řekla bych jen, že chceme-li zavádět multikulturální výchovu do škol, zkusme se podívat na to, co můžeme udělat s daným prostředím, abychom je trochu otevřeli. Nemáme učitele? – Máme rodiče. Máme rodiče? Jak je přitáhneme? Dá se něco podnikat s rodiči ve volnočasových aktivitách? Jak to udělat...? Takže: Nekladla bych tu otázku negativně, ale zkusme

Vietnamský a český sociolog si často porozumí lépe než český anarchista s úředníkem, míní Dana Moree

se podívat, co v dané záležitosti můžeme udělat. Řekla bych, že ideálem je, aby škola byla odrazem společnosti, v jaké děti žijí. Pokud jde o společnost multikulturální, mějme také multikulturální školu.

Při Vaší prezentaci zazněla pozoruhodná nabídka školám. Nabídla jste jim Czechkid jako nástroj k multikulturální výchově. Můžete stručně říci, co je jeho podstatou?

Znovu se vrátím k osobní zkušenosti. Pokud potřebuji osobní zkušenost, abych se vypořádala s jinakostí, a nemám ji – žiji v prostředí, které mi kýženou konfrontaci příliš nenabízí – tak se mi hodí nástroje, které v takovém prostředí onu konfrontaci s jinakostí umožní. Jedním z velmi dobrých nosičů jsou příběhy. Všichni to známe například na pohádkách – známe je, máme je nebo měli jsme je rádi. Podobně vhodné jsou příběhy vyprávěné lidmi, kteří zkušenost s jinakostí mají nebo jsou s ní nějakým způsobem konfrontováni. A vlastně snahou celého Czechkid je zprostředkovat jeho uživatelům příběhy lidí, kteří mají osobní zkušenost s jinakostí a nabídnout jim konfrontaci s ní. Děje se to jednoduše: Základem jsou příběhy deseti dětí, které mají na webu svoje profily, povídají si o různých tématech spojených s multikulturalismem a jednotlivé dialogy jsou podloženy materiály pro učitele.

*za odpovědi poděkoval Jiří Majer
foto autor a Kristýna Makovcová*

Participace – politické heslo, nebo živoucí praxe?

Aktivní účast mladých lidí na životě společnosti (participace) je nezbytným předpokladem neustálého učení se skutečné demokracii. Napomáhá osvojení demokratických procesů v životě člověka. Je to proces, který sbližuje mladé lidi z různého sociálního zázemí, podporuje jejich začleňování do společnosti a spoluvytváří komunitní život. Podněcuje vzájemné porozumění (nejen) mezi mladými lidmi a přispívá k multikulturnější a rozmanitější společnosti.

Evropské heslo a politika

Jedním z nejdůležitějších politických kroků, které podnikla Evropská unie v rámci zvýšení participace mladých lidí, bylo vytvoření Bílé knihy EU o mládeži v roce 2001. V návaznosti na Bílou knihu Rada Evropské unie přijala rezoluci pojmenovávající čtyři priority jako Společné cíle v oblasti mládeže. První z těchto priorit je právě participace a členské státy EU měly začít pracovat na zavádění společných cílů v této oblasti v život. Avšak píší se zprávy, přijímají rezoluce a úplně a efektivní participace mládeže zdaleka není dosaženo v praxi. Také Rada Evropy přijala 21. května 2003 Revidovanou chartu participace mládeže na místním a regionálním životě (její český překlad jsme uveřejnili jako přílohu 3. čísla Archy v roce 2005 a je k dispozici na www.crdm.cz v sekci Archa), jež poskytuje vodítko, jak nejlépe zapojit mladé lidi do života jejich komunity, aby tak mohli ovlivňovat záležitosti, které se jich týkají.

Naslouchejme mládeži

Charta participace vyzývá vlády, místní a regionální orgány a politiky k zapojení dětských a mládežnických organizací do formulování a naplňování politik, které děti a mládež zasahují.

Česká rada dětí a mládeže a její členské organizace sdru-

žují aktivní mladé lidi ochotné se tohoto procesu účastnit a přenášejí tak dál zájmy mladých lidí v rámci celé republiky i do zahraničí. Sdružení dětí a mládeže jsou tak rozhodujícími mechanismy pro zapojení mladých lidí do života občanské společnosti.

Participace pro udržitelný rozvoj společnosti

Nemůžeme si stěžovat na to, že participace je obtížná a nákladná – naopak potřebujeme, aby vláda a orgány veřejné správy chápaly nezbytnost investování prostředků na činnost těch, kteří

mladé lidi připravují na aktivní účast v rozhodování a dávají jim k tomu praktický prostor. Těmi jsou nepochybně sdružení dětí a mládeže a měly by být uznávány jako struktury povzbuzující a podněcující participaci mladých lidí nezávisle na jejich sociálním zázemí, náboženském vyznání, sexuální orientaci a rase, a podporovány politicky i finančně. Dnešní mladí lidé totiž budou zanedlouho rozhodovat o životě společnosti. Budou se to mít kde naučit a vyzkoušet si v praxi, aby se jim občanská aktivita skutečně „dostala do krve“? -pt-

ilustrační foto Radka Páleníková

Participace

Slovo participace znamená účastnit se. V českém jazyce se, tak jako řada dalších přejatých slov, používá v trochu odlišném významu. Pojmem participace se označuje účast mladých lidí na rozhodovacím procesu. Pro naplnění často skloňovaného pojmu se proto vytvářejí různé instituce, které dětem a mládeži umožňují uplatnit svůj vliv. Vznikla tak řada školních rad, žákovských a studentských parlamentů, či parlamentů na úrovni obce, městských částí apod.

Bohužel se nezdá, že taková participace někdy končí u rozhodnutí, prohlášení či usnesení, které však zůstane na papíře. Rozhodnutí je třeba málo fundované, nebo je v rozporu s existujícími zákonnými úpravami nebo... Takový způsob účasti rozhodně nemůže děti a mládež naplňovat pocity, že opravdu mohou reálně rozhodovat.

Zcela odlišný pohled na participaci se nabízí tam, kde se děti (a samozřejmě i mládež) samy na realizaci podílejí. Zapojení do přípravy, plánování, realizace, rozhodování a hodnocení činnosti, akce, aktivity přináší řádově vyšší množství příležitostí, jak se uplatnit. Dopad je ještě umocňuje, pokud se aktivity konají ve skupině, která nevznikla formálně – tedy situace jako vystrížená z oddílové praxe.

Knížka o participaci s podtitulem *Život oddílu se*

proto zaměřuje na to, jak uplatnit podíl dětí na řízení a přitom se pokud možno co nejvíce vyhnout formálním přístupům. Vedoucího oddílu přitom nenuťte, aby se ubíral k nějakým zcela novým aktivitám, ale spíše se zamyslel nad dosavadním způsobem života oddílu. To aby se vyhnul dramatickým změnám a přitom se vnímání členů mohlo proměnit.

Vedoucí oddílu tak stále svoji činnost musí podrobovat přezkoumávání. Proměnu postoje k participaci proto odráží i motto celého projektu: Neptejte se, o čem mají děti rozhodovat, ptejte se, o čem rozhodovat nemohou. Podobně je to i s činnostmi – ptejte se, kterou činnost děti nemohou vykonávat samy. Třeba nás i samy překvapí.

Projekt při jeho vzniku podpořila Česká národní agentura mládež. O tom, zda bude úspěšný, však rozhodují především oddíloví vedoucí. Základní rozhodnutí nad participací dětí a mládeže záleží jen na nich.

Jiří Tomčala

ilustrační foto Radka Páleníková

Mohou děti řídit oddíl samy?

To je ale otázka, řeknete si možná. K čemu by tu pak byl vedoucí? Třeba i k tomu, aby přemýšlel nad tím, že nemusí mít vždycky dostatek času a že jednou přijde doba, kdy by měl předat funkci svému nástupci. Zatímco spoustu znalostí získávají děti přímo ve škole, dovednost organizovat a zodpovědně řídit až na výjimky nemají šanci ozkoušet. Co tedy s tou lehce provokativní otázkou v titulku?

Sdružení Pionýr se s ní rozhodlo utkat po svém: vydalo pro vnitřní potřebu brožuru s názvem Život oddílu s podtitulem Knížka o participaci. Já si pracovně tuhle téměř stostránkovou příručku formátu A5 nazvala participační kuchařka. Autoři ji sestavili na míru kuchařům – většinou vedoucím pionýrských oddílů. Tedy lidem, kteří kromě svého studia či povolání věnují nemalou část osobního volna aktivitám s dětmi. Po přečtení se domnívám, že ji mohou bez obav otevřít i vedoucí kteréhokoli jiného mládežnického uskupení. Proč?

Proto, že jim jedenáct přehledných kapitol nabídne řadu velmi konkrétních námětů včetně her, jak více a lépe zapojit děti – členy sdružení – do oddílové činnosti. Prostě tak, aby „participace nebyla jen cílem, ale i prostředkem“. Možná si při čtení knížky budete říkat – vždyť tohle znám, tohle dělám. Nejspíš však záhy narazíte na něco, co může vaše jednání zlepšit či co vám osvětlí, proč se zrovna to či ono nedělá. V publikaci je velmi dovedně zakomponováno jakési „pedagogické minimum“. A tak po jejím prostudování budete vědět nejen jak, ale také proč. V závěru nechybí i zcela konkrétní (a tedy i velmi inspirativní) příklady podpory participace dětí a mládeže u nás i v zahraničí. Součástí publikace jsou i tři přílohy – Oddíl jako sociální skupina, Jak pracovat s časem, Jak se radit s dětmi i dospělými.

Samozřejmostí je i seznam použité literatury.

Možná někdo namítne, že každá kapitola by se dala rozpracovat obsírněji, že i seznam literatury by mohl být delší. Tomu jsou však určeny jiné knihy. Takle nadmíru dobře řeší zadání: poradí, povzbudí a ty dosud chybující snad i v dobrém slova smyslu „nakopne“ správným směrem.

Publikace je dostupná i na internetové adrese sdružení Pionýr – www.pionyr.cz. Stačí kliknout, číst a PARTICIPOVAT!

Radka Páleníková

Zatrženo v publikaci Život oddílu

Prošli jsme si asi všichni fázi, kdy jsme byli přesvědčeni, že co si neudělám sám, nebude uděláno dobře. Pevně věříme, že se to podaří překonat. Chceme-li totiž, aby se děti postupně zapojovaly do řízení oddílu, musíme je to naučit. Je to pracné a zdoluhavé. Výsledky ale stojí za to. Vybavíme totiž děti dovednostmi, které je budou provázet po celý život a mnohdy jim mohou výrazně pomoci. (str. 60, kapitola Řízení oddílu)

Oddílový aktiv

Pionýr se po léta zabývá podílem dětí na řízení organizace. Při jeho zajištění je potřeba si uvědomovat, že nejde o sestavení formální struktury ale o vytvoření prostoru pro uplatnění dětí. Formální ustavení oddílové rady by proto měla předcházet řada malých projektů, při kterých se děti zapojí do přípravy, realizace a zhodnocení činnosti, která je zajímavá.

Může jít přitom o oddílový turnaj ve stolním tenisu či dámě. Podstatné je, že si děti samy vymyslí herní systém, zorganizují turnaj a také ho vyhodnotí. Vedoucí by se měl spokojit s rolí pomocníka v pozadí a nikoli hlavního herce – primadony.

Velká rada

O tom jak by to mělo vypadat v klubovně, by měly rozhodovat především děti. Jednou do roka je možno v klubovně uspořádat oddílovou vikendovou akci, při které se hovoří o tom, co se za rok podařilo a co by děti chtěly naplánovat na ten další. Také je dobré vyhradit čas na povídání o tom, co by chtěly v klubovně vylepšit. Pochopitelně, že děti by měly být přiměřeně zapojeny i do přípravy jídel, úklidu a vůbec všech aktivit.

Kampaň 30 dní pro neziskový sektor lidi motivuje

Na možnost snížit si prostřednictvím daru neziskové organizaci svůj daňový základ chce upozornit devátý ročník celostátní mediální kampaně 30 dní pro neziskový sektor, probíhající po celý říjen. Pořadatelem kampaně, která dlouhodobě pomáhá zviditelnovat práci neziskových organizací, je tradičně Informační centrum neziskových organizací (ICN), hlavními mediálními partnery jsou Česká televize a Český rozhlas. Ústředním bodem kampaně bude představení daňového kalkulatoru na stránkách www.neziskovky.cz, s jehož pomocí si budou lidé i firmy moci spočítat výši ideálního ročního finančního daru neziskové organizaci podle výše svých příjmů.

„Převážná část veřejnosti vnímá podporu neziskových organizací jako záležitost veřejných sbírek, zasílání dárcovských SMS a aktivit firem a podnikatelů. Bohužel ale většina lidí netuší, že i zaměstnanci mají možnost snížit si darováním neziskové organizaci svůj daňový základ,“ vysvětluje důvody zaměření kampaně ředitel ICN Marek Šedivý: „Na tuto skutečnost se snažíme kampaní upozornit. Tento koncept navíc odpovídá i našemu dlouhodobému snažení zvýšit motivaci lidí k individuálnímu dárcovství. Jeho úroveň v České republice je stále neuspokojivá.“

„Šetření agentury Market Vision z června 2003 například ukázalo, že prostřednictvím veřejných sbírek, tedy malými částkami, přispělo 37 % dotázaných, jinou než touto formou se angažovalo pouze 8 % respondentů. Z toho vyplývá, že 92 % respondentů nevyužilo možnosti snížení základu daně. Od té doby se situace nijak výrazně nezlepšila,“ doplňuje Marek Šedivý.

Každá fyzická osoba si v současnosti podle zákona o daních z příjmů může odečíst hodnotu daru ze svého základu pro výpo-

Chantal Poullain-Polivková, Marek Šedivý a Helena Fejková na tiskové konferenci

čet daně, pokud celková hodnota darů v daném roce je větší než 2 % základu daně poplatníka nebo činí alespoň 1000 Kč. Základ daně lze takto snížit až o desetinu. Doklad o daru pak stačí předat účetnímu zaměstnavatele, který je povinen zohlednit dar při zpracování ročního zúčtování daně zaměstnance.

Kampaň 30 dní pro neziskový sektor letos podpoří i známé osobnosti, mezi nimi módní návrhářka Helena Fejková a také Helena Vondráčková, Marta Kubišová a Václav Neckář, kteří společně vystoupí jako Golden Kids na závěrečném galavečeru 1. listopadu v pražské Lucerně. Ten bude poděkováním individuálním a firemním dárcům, kteří dlouhodobě podporují neziskové organizace. Výtěžek z akce bude věnován na veřejnou sbírku ICN, z níž je podporováno vzdělávání pracovníků v neziskových organizacích. Záštitu nad galavečelem převzal primátor hlavního města Prahy Pavel Bém.

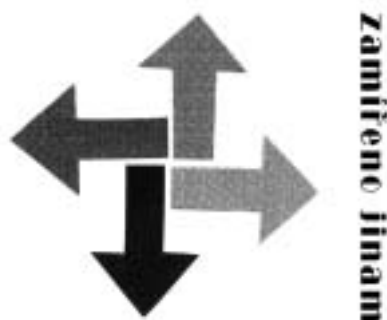
Ke kampani se pravidelně hlásí také jednotlivé neziskové organizace ve všech regionech České republiky, které v době jejího trvání pořádají řadu akcí. Ty mají za cíl seznámit veřejnost s prací neziskového sektoru a jejím přínosem pro společnost. Kampaň dlouhodobě podporuje také prezidentka Nadace Archa Chantal, herečka Chantal Poullain-Polivková. „Kampani 30 dní pro neziskový sektor fandím už několik let, protože pomáhá zviditelnovat témata, která se týkají nás všech.“

Vážím si každé pomoci a každé koruny, kterou někdo věnuje na podporu projektů neziskových organizací. Velké projekty, které dělá např. Nadace Archa Chantal pro děti v nemocnicích jsou finančně velmi náročné a potřebují podporu nejen individuálních dárců, ale také firem a novinářů, kteří svými zprávami v tisku pomůžou naší práci.“

Kampaň 30 dní pro neziskový sektor probíhá od roku 1998 a jejím hlavním cílem je informovat veřejnost o úloze a významu neziskových organizací. Do loňského roku se konala vždy v únoru, letos poprvé zvolili organizátoři jako termín jejího konání říjen, který je vhodnější pro komunikaci individuálního a firemního dárcovství. Projekt tradičně poskytuje příležitost jednotlivým neziskovým organizacím, aby v jeho rámci představily svou práci ve všech regionech republiky a zlepšily tak svou komunikaci s veřejností.

-pal-

Foto Radka Páleníková

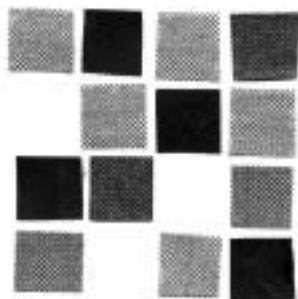
Rok nemůžete být hostem...

Medailonek občanského sdružení AFS Mezikulturní programy

Co to je za výmysl posadit českého středoškoláka do letadla a poslat ho do Mexika, Norska, Thajska nebo třeba Venezuely? Zvlášť, neovládá-li jazyk dané země? Co tam bude dělat? Sedět ve třídě a nudit se? Jak bude komunikovat s rodinou, která mu na nekonečně dlouhých deset měsíců poskytne domov? Příznám se, že jsem zpočátku příliš nechápala, jaký smysl aktivity občanského sdružení AFS mají...

Postupně se mi do rukou dostaly nejen letáčky s výzvou Nebylo by ve vaší rodině volné místo?, ale také pár příběhů psaných studenty našimi, žijícími v zahraničí, i řádky psané poněkud kostrbatou, ale přece jen češtinou. Ještě přesvědčivěji na mne zapůsobila osobní setkání s „výměnnými“ studenty, jejich novými rodinami i dobrovolníky, kteří pomáhali řešit nejrůznější nepředvídané situace. Čím víc jsem slyšela, tím víc jsem žasla. A tak, když byla příležitost setkat se na tiskové konferenci s mužem, který od nás vycestoval na tento typ pobytu jako první, velmi jsem ji přivítala.

představujeme

Je duben 2006. Vedoucí vědecký pracovník Fyziologického ústavu AV ČR Doc. RNDr. Arnošt Kotyk, DrSc., profesor biochemie Masarykovy univerzity v Brně; předseda Mezinárodní nomenklaturní komise IUBMB pro biochemii a předseda Českého národního komitétu pro biochemii a molekulární biologii se ve vzpomínkách vrací o neuvěřitelných 59 let zpátky. Pokládá na stůl hromádku černobílých fotografií a vypráví. Ačkoli navštívil na sedm desítek zemí a na pozvání přednášel na 52 univerzitách světa, pobyt ve Spojených státech v roce 1947 si pamatuje velmi dobře. Byla to historicky první cesta našich studentů na program AFS.

Arnošt Kotyk, zakladatel AFS v ČR (zcela vpravo) naslouchá vyprávění Michaela Rosáka

Další účastníci onoho pobytu byla nedávno zesnulá senátorka Jaroslava Moserová. Skupinka mladých středoevropanů se ocitla v horách Severní Karolíny. Leccos však bylo jinak, než dnes, např. v rodinách se ještě nebydlelo. První otázkou, kterou museli studenti zodpovědět, bylo, kde chtějí (dovedou) pracovat. Arnošt se přihlásil na zemědělské práce. Jenže neodhadl, že zatímco u nás s obilnými nopy neměl problém, snop kukuřice už je poněkud jiná váhová kategorie. A tak postupně okusil život lakýrníka, truhláře i tiskaře. Milým překvapením na závěr pobytu byla závěrečná cesta – za tři týdny projel autobus studentů 20 amerických států!

A tak není divu, že když bylo možné po roce 1989 činnost AFS obnovit, rád tuto myšlenku profesor Kotyk podpořil a stal se jedním ze zakládajících členů. Už v létě 1990 k nám na krátkodobou hostitelskou výměnu přijeli první zahraniční studenti. V roce 1996 došlo ke vzniku občanského sdružení AFS Me-

zikulturní programy. Za oněch deset let si život středoškoláků u nás okusilo na 500 zahraničních studentů a obdobný počet našich středoškoláků vycestoval do světa. K tomu všemu je třeba přičíst i na stovku aktivních dobrovolníků, kteří zajišťují jakési týlové zázemí veškerých výměn. Nemałym dílem k úspěchu programu přispívají také učitelé, kteří jsou ochotni a schopni zapojit do výuky studenta z často velmi exotických zemí.

Další účastníci tiskové konference jen potvrzovali sílu myšlenky mezikulturních výměn. Absolvent teplického gymnázia Petr Kostohryz strávil rok na střední škole v dánském Nykobingu v rámci programu studentských výměn a tam se zapojil do práce partnerské organizace AFS. Po návratu pomáhal budovat tuto organizaci i u nás. A u podobných aktivit zůstal i pracovně. Jako vedoucí mise působil 3,5 roku v Ingušsku a Čečensku.

Byť v hostitelské rodině jsou studenti ubytováni zdarma (a te-

Tachi Casal, president AFS International

dy bez nároku na hmotnou odměnu pro tuto rodinu), přece jen vycestování do cizí země a další nezbytně nutné náklady s tím spojené (víza, pojištění) existují. Formou stipendií bývá umožněna účast i studentům, kteří by díky ekonomické situaci rodiny nikdy vycestovat nemohli. Jeden z nich – Francisco „Tachi“ Casal z Paraguaye, se účastnil výměnného programu do Spojených států v roce 1974. Jeho otec pracoval v továrně, a tak by synovi podobný pobyt v zahraničí nikdy nemohl zabezpečit. A podobně jako mnozí další „navrátilci“, zapojil se „Tachi“ po návratu jako dobrovolník do práce AFS. Z postu předsedy představenstva AFS v Paraguay byl postupně zvolen až do současné funkce prezidenta AFS Intercultural Programs, Inc.

Další velmi vzdálenou účastnicí tiskové konference byla usměvavá Ana Cristina z Brazílie, t.č. studentka jilemnického gymnázia. Ta už dávno žádného tlumočníka do češtiny nepotřebuje a bez potíží si o přestávce vyprávěla své zážitky s kamarádkou z Německa (pochopitelně, že česky). Od Any Cristiny jsme se kromě jiného dozvěděli, že se svými českými „rodiči“ má lepší vztah, než s těmi vlastními. Přiznala, že asi nejvíc jí u nás vadí – podobně jako většině zahraničních studentů – naše ustavičné přezouvání.

Michal Hugo Rosák prožil jeden svůj středoškolský rok v Hongkongu (na www.adam.cz se o své zážitky podělil v článku Na zkušené v Hongkongu). Zdůraznil, že jedna proměna a srovnání životních hodnot čeká studenta při pobytu ve zvolené zemi a další, neméně náročná, když se vrátí zpátky. Michal s údivem zjistil, že vlastně jeho cesta ne-

Od American Field Service ke sdružení AFS - Mezikulturní programy v ČR

Historie organizace AFS sahá až do roku 1914, do období I. světové války, kdy se Američané, žijící v té době ve Francii, sdružili jako dobrovolní řidiči polních ambulancí pod dnes již historickým názvem American Field Service. Své původní poslání organizace naplňovala na bojištích v Evropě i mimo ni opět v průběhu II. světové války, aby se záhy po jejím skončení transformovala s cílem pokračovat v tradici mezinárodní služby a podpory mezinárodnímu porozumění prostřednictvím mezikulturních výměn. Již počátkem 50. let minulého století byli mezi účastníky výměnných programů AFS i studenti ze zemí ještě nedávno nepřátelských – Německa a Japonska. Dnes je AFS mezinárodní organizací, která prostřednictvím svých národních organizací nabízí mezikulturní vzdělávací příležitosti především mladým lidem ve více než 50 zemích celého světa. S podporou 30 000 dobrovolníků se jejich programů každoročně zúčastní přes 11 000 studentů a učitelů. AFS je členským sdružením ČRD.

skončila přiletem domů, ale že právě díky novým zkušenostem znovu objevuje dříve důvěrně známý svět. Dnes tedy běžně hovoří o rodině české a čínské. Má prostě maminku a tatínka tady i tam.

Ing. Kateřina Dudková je od roku 2003 předsedkyní AFS v ČR. Po návratu z ročního výměnného programu AFS v Nor-

sku vystudovala VŠE a stále víc se zapojovala do aktivit AFS. Zdůraznila to, co je pro mezikulturní programy AFS tak důležité. Tedy skutečnost, že prožitek kultury země, v které se student ocitne, je velmi intenzivní: „Rok nemůžete být jen hosty. Prostě v té zemi a kultuře žijete.“

*Radka Páleníková
Foto autorka*

Studentky z Německa a z Brazílie měly díky výměnnému programu AFS možnost poznat život v České republice

Odborníci: Oddílový život dětem svědčí

Volný čas, který žáci a žákyně základních škol stráví v prostředí různých dětských sdružení, jim svědčí. Například proto, že věkově různorodé oddíly nabízejí svým členům dosažitelné vzory chování a dospělí tam vystupují v jiné než obvyklé rodičovské či učitelské roli. V oddílech si děti také vypěstují schopnost spolupráce s vrstevníky v týmu a v neposlední řadě si osvojí i řadu drobných praktických dovedností. Na tiskové konferenci, uspořádané 30. srpna 2006 Českou radou dětí a mládeže (ČRDM) u příležitosti zahájení nového školního roku, se na přínosu „oddílového života“ pro osobnostní rozvoj dětí shodli přizvaní odborníci. Setkání s novináři se kromě předsedy ČRDM zúčastnili vedoucí centra primární prevence, dětský psycholog a zástupce jednoho z 92 spolků zastřešených Radou.

„Výchova dětí je dnes hodně individualistická, a to i v rodinách,“ upozornil vedoucí Prev-centra Mgr. Milan Černý. „A mně připadá, že je velmi důležité, aby se děti učily spolupráci. Fakt, že někdy musím ustoupit, s někým se něco učím dělat dohromady, to jsou velmi zásadní věci, které se ve volnočasových aktivitách mohou naučit.“ Zaměstnaní rodiče podle Milana Černého nemohou vyplnit dítěti čas mezi školou a domovem. „Jsou rodiče, kteří dětem domluví balet nebo nějaké sportovní vyžití – a pak je zase docela velká část dětí, které nejsou přímo vedené k nějakému zájmu nebo si postupně hledají své místo v mimoškolním čase. Velký význam pak mají občanská sdružení nebo různé organizace, které jsou schopny ten čas naplnit,“ soudí Milan Černý.

Za významný faktor přitom označil možnost, že se tam dítě setká s osobností, která se pro něj stane pozitivním vzorem. Vedoucí preventivního centra

Zleva: předseda ČRDM Pavel Trantina, vedoucí Prev-centra Milan Černý, náčelník Asociace TOM Tomáš Novotný a dětský psycholog Václav Mertin

poznamenal, že v rodinách totiž mnohdy chybí potřebný výchovný styl. „Kdežto občanská sdružení, která naplňují volný čas, mají jasno v tom, co chtějí děti naučit a kam je chtějí dovést,“ dodal Milan Černý.

PhDr. Václav Mertin z Katedry psychologie FF UK zdůraznil, že dítě se rozvíjí všude a pořád, i v meziprostoru a mezičase mezi školou a rodinou. „Je třeba říct, že dnes jsou nároky na člověka takové, že ztrácet čas,

nechávat ho úplně jen tak la-dem není výhodné,“ míní dětský psycholog. I když dítě samozřejmě nemusí jít „z učení do učení“, je otázka jeho volného času podle Václava Mertina natolik závažná, že stojí za to se jí zabývat.

„Nemám nic proti tomu, když dítě nedělá nic, to je také potřeba – mít zorganizovaných čtyřicet hodin je šílenství. Takže: K rozvoji potřebujeme občas nedělat nic – ale když potom neděláme nic dneska, zítra, pozítří, tak už nám to neslouží. Stačí dneska. A zítra už bychom měli někam vyrazit a něco dělat,“ rozvedl Václav Mertin.

Má za to, že dětské organizace dokáží mnohem lépe než škola pracovat s vlivem vrstevníků na osobnostní rozvoj dítěte. Pro volný čas mají spolky i další přednosti: zpravidla se v nich neznámkuje, nehodnotí, nikdo se nemusí bát, že tam přijde nepřipraven. Na rozdíl od školy také rozšiřují vztahovou pestrost; dítě tam vidí dospělé nebo skoro dospělé v jiné než tradiční úloze.

A ještě v jednom ohledu spatřuje Václav Mertin významný přínos juniorských formací: jde o naději na úspěch i pro méně zdatné. „Tyto organizace mají větší šanci, že zajistí dítěti, kte-

Náčelník Asociace TOM Tomáš Novotný (vlevo): Je dobré umět třeba rozdělat oheň

ré není jinak úspěšné – třeba ve specifické oblasti, pro kterou do té skupiny chodí – úspěch. A úspěch je z hlediska rozvoje jedince tím, co nás žene kupředu, co nás nutí, abychom něco překonali,“ podtrhl odborník.

Podle něj se samozřejmě nedá tvrdit, že pouze ten, kdo do nějaké takové organizace chodí, má zajištěnou bezvadnou cestu životem – a z toho, kdo nikam nechodí a ve škole má pětky, bude padouch. „Takhle to není. Ale ta pravděpodobnost v obou variantách je výrazně vyšší,“ zobecnil dětský psycholog.

O názor zkušeného praktika obohatil dané téma náčelník Asociace turistických oddílů mládeže (ATOM) Tomáš Novotný. „Většinou se říká, že jsme prevencí sociálně patologických jevů, ale my jsme prevencí i takového neuměteltví v normálním životě,“ podotkl. Šéf tomíků také konstatoval, že průměrný „oddílový věk“ dobrého oddílu – tedy doba, po kterou ho dítě navštěvuje – je zhruba čtyři, pět let. Za tu dobu dítě zjistí některé zdánlivé samozřejmosti. Ví, že když prší, tak si musí vzít pláštěnku. Nezaskočí ho, že kromě auta a metra existuje i jiný dopravní prostředek – třeba vlak – a ví, jak funguje. „Ono to bude připadat někomu třeba směšné, ale není to úplně každému jasné,“ poznamenal Tomáš Novotný.

Mgr. Milan Černý

Jako příklad uvedl svoji nedávnou účast na brigádě s třiceti mladými lidmi ve věku od 15 do 20 let, mezi nimiž byli i svěřenci Asociace TOM:

PhDr. Václav Mertin

„Naši uměli rozhodně líp rozdělat oheň na buřty – a neprali se s tím hodinu, nepotřebovali tunu papíru.“

Na dotaz týkající se výskytu nežádoucích jevů typu šikany v prostředí mládežnických sdružení Tomáš Novotný uvedl, že na to, kolik těchto spolků, oddílů a lidí, kteří v nich pracují je, se takové případy stávají zřídka. „Nechci, aby ta odpověď byla povšechná, ale naší snahou je vedoucí vychovávat. Daří se nám to – více či méně; někdo má systém liberálnější a někdo třeba autoritativnější. Ale sami je chceme vychovávat a tlačí nás k tomu logicky i ministerstvo školství – zcela správně.“ Tomáš Novotný upozornil i na systém atestací vzdělávaných vedoucích. „V našich spolcích by neměl jet na tábor nikdo, kdo není proškolen, nesložil zkoušku. Ručí za to hierarchie toho kterého spolku. Je však třeba poctivě říct, že mezi stovkami, tisíci lidí se toto nedá sto procentně uhlídat – jako všude, jako v životě,“ shrnul šéf Asociace TOM.

Předseda ČRD M Pavel Trantina jako průvodce tiskovou konferencí mj. zevrubně představil Radu, v jejíž čele stojí. Připomněl, že jde o jedinou reprezentativní platformu sdružení dětí a mládeže v ČR, která vznikla z popudu osmi uskupení v červenci 1998. Organizace, které nyní sdružuje, čítají dohromady přes 200 000 individuálních členů. Posláním Rady je podporovat podmínky pro kvalitní život a všestranný rozvoj dětí a mladých lidí.

Pavel Trantina konstatoval, že právě start nového školního roku je vždy i příležitostí pro sdružení dětí a mládeže, aby začala nabírat nové členy. Upozornil zároveň, že zmíněné spolky

jsou z velké většiny vedeny dobrovolníky v jejich volném čase. Proto také může být podle něj velmi problematické, aby dobrovolní vedoucí vyhověli případné poptávce ze strany škol, aby pomáhali organizovat odpolední program dětí, kterým nárůst počtu vyučovacích hodin vytvoří v době od 14:00 do 16:00 proluku mezi dopoledním a odpoledním vyučováním. „V tom čase zpravidla nejsou k dispozici. Pro naši činnost je ideální čas mezi 17:00 a 19:00 až 19:30, kdy probíhají schůzky – prakticky každý den. Stále doufáme, že školská reforma se tohoto času nedotkne zásadním způsobem,“ podotkl Pavel Trantina.

Předseda ČRD M Pavel Trantina při rozhovoru pro rozhlas

A odkud se dobrovolní vedoucí dětských oddílů vlastně berou? Řada z nich podle Tomáše Novotného pochází z kantorského prostředí, někdy se k vedení dobře fungujícího oddílu přidá některý z rodičů-nadšenců... Optimální ovšem je, když si oddíl dokáže své vedoucí vychovat sám. „Dobrý oddíl – víc takových! – má dítě čtyři, pět, šest, sedm let. A když ze třiceti dětí dvě, tři, čtyři zůstanou jako instruktoři – když jsou podchyceň, neformálně se vyškolí a vidí, že jejich práce má smysl – a potom vedou oddíl – tak to je nejlepší, co může být,“ prohlásil náčelník Asociace TOM.

Jiří Majer
foto Radka Páleníková

Vzpomínky na Koreu

Letos v srpnu jsem měla možnost jako člen Youth Exchange Programu mezi Koreou a Českou republikou, zúčastnit se cesty do Jižní Koreje. „Mladická delegace z České republiky na pozvání Korejské vlády“ - jak hlásal nápis na našem autobuse, krásně sestavený naší průvodkyní, český mluvící Korejčkou Čong, se skládala z deseti zástupců organizací zastřešených Českou radou dětí a mládeže (ČRDM).

Svou návštěvu jsme započali u českého velvyslance v Soulu, který nás seznámil se zvyklostmi a tradicemi Korejců, pokračovali jsme návštěvou v sídle korejské vlády, v kanceláři odboru mládeže. Všechny korejské organizace pracující s dětmi a mládeží jsou řízeny a financovány vládou. Například skauti fungují jako jeden z mnoha volitelných zájmových kroužků ve škole a vedoucími jsou učitelé. Navštívili jsme sídlo skautů a dále Národní korejské centrum mládeže – rozsáhlý komplex pro mládež se všemi vymoženostmi od hvězdárny, přes atletický stadion, klášter, hipodrom, kino a divadlo až po stanový tábor. Zajímavá byla návštěva Haja Centra – střediska výuky alterna-

tivní kultury, prohlídka Korejské Národní univerzity umění či exkurze v Samsung Electronics.

Korejci tráví většinu času v práci, po práci jdou s kolegy z práce na večeri, účastní se pracovních večírků, jezdí s kolegy z práce na dovolenou a všichni společně bydlí na sídlišti, kde si jejich děti hrají s dětmi kolegů z práce.

Jeden celý den jsme trávili v korejské domácnosti, což byla výborná příležitost pochopit tamní mentalitu. Teprve tady jsem si uvědomila, jak jsou naše světy na pohled podobné a přitom tak odlišné. Naše hostitelka mluvila docela obstojně anglicky, naučila se to prý z rádia, pak uměla ještě čínsky a trochu japonsky (anglicky se tu domluvíte velmi obtížně, se starší generací výjimečně, s mladší obstojněji). Při prohlížení fotek z táborů se zarazila nad fotkou dětí v indiánských oblečích a podivila se, že žijí indiáni v Evropě; myslela, že dříve sice žili v Severní Americe, ale i tam se už přece asimilovali... Vyprávěli jsme jí o Karlu Mayovi, ale myslím, že to moc nepochopila.

Vyspělost technologií jsme postřehli už při příjezdu na letiště,

když se nechytil ani jeden z našich „moderních“ mobilů. Každý Korejec třímá v ruce mobil, ve kterém si může pouštět filmy, sledovat sportovní přenosy nebo oblíbené seriály, fotit se ze všech stran, platit v obchodě a ovládat uklízacího robota. Víze měst budoucnosti se zde uvádí v realitu, staví se zde stavby nerůznějších stylů, barev a tvarů.

Byli jsme dokonce i na turistickém pochodu. Vyjeli jsme kousek za Soul, do nadmořské výšky asi 150 metrů, kde začínal národní park Bukhan. Pripadala jsem si tam jako ve švýcarské horské vesničce; ušli jsme asi jeden kilometr a pak se vrátili zpátky. Měli jsme skvělého průvodce, mistra hry na listí a znalce korejské flóry, takže jsme si odnesli plno pěkných poznatků. Měli jsme štěstí, že byl všední den: potkali jsme jen pár čilých důchodců – v neděli stojí na stezce fronty korejských rodin na výletě.

Nezapomenutelné zážitky jsme si odvezli z buddhistického kláštera Naesosa, kde jsme strávili několik hodin – lepením lampionů, učením se základům meditace a meditací samotnou, snídání – asi nejdelší v mém životě, příprava nádobí a servírování trvalo bezmála hodinu a konzumace byla pro někoho možná dost traumatizujícím zážitkem, dle hesla ani zrnko nesmí přijít nazmar, museli jsme vypít i vodu po mytí nádobí.

Korejci jsou hrdí na své památky. Bohužel jim jich moc nezůstalo: co nezničili Japonci, to zničila Korejská válka. Mají bohatou kulturu, obzvláště hud-

ze zahraničí

bu – měli jsme příležitost zahrát si na tradiční nástroje i vyzkoušet si tradiční korejské kroje. A také se naučit korejskému stolování a okusit tradiční pokrmy. Hlavně kimči – zkvašenou listovou zeleninu okořeněnou pálivou paprikou – podávané jako příloha úplně ke každému jídlu. V žádné korejské domácnosti nechybí

„kimčovač“, přístroj velký asi jako pračka.

Dlouho jsme dumali nad tím, proč zde jezdí pouze auta šedé, černé, bílé a stříbrné barvy, dozvěděli jsme se, že je to tradice, kdo má auto jiné barvy je něčím výjimečný a tyto auta jsou dražší.

Z Koreje jsem si odvezla spoustu nezapomenutelných zážitků.

Jedině škoda, že jsme nepoznali blíže, jak místní organizace fungují v praxi. Až na letišti při odjezdu jsme potkali skautíky, kteří vypadali, že jedou na výpravu. Jeli na víkend do Číny.

Markéta Kučerová, TOM 9922
Arachne, Praha
Foto autorka

Ohlédnutí za celostátním srazem tomíků

Letošní ročník letního turistického srazu Klubu českých turistů (KČT) a Asociace turistických oddílů mládeže (ATOM) byl téměř společný a konal se 5. – 13. 8. 2006 v okolí překrásného prostředí našeho nejmladšího národního parku České Švýcarsko. Mladí turisté se utábořili v samotném centru Tolštejnského panství, a to v Jiřetíně pod Jedlovou. Odtud se pořádala celá řada výletů a zájezdů do blízkého i vzdáleného okolí a samozřejmě se všichni mohli zúčastnit všech společenských a kulturních akcí v rámci srazu dospělých.

Jednou z nejlákavějších činností byly pro účastníky obou srazů akce pořádané jednotlivými městy v okolí, Den Dolní Poustevny, Rumburku, Varnsdorfu, Děčína a Mikulášovic. Jednotlivá města tak prostřednictvím svých členů v odborech KČT a také tomíků připravila zejména turistické trasy po zajímavých místech zdejšího regionu. Na nejseverněji položenou rozhlednu v Čechách se šlapalo všem s chutí, vždyť rozhled po kraji za to rozhodně stál. Tomíci z Mikulášovic připravili pro příchozí jednoduchý turistický

závod, který prověřil znalost práce s buzolou a orientaci v terénu. V Mikulášovicích navíc místní mládežníci otevřeli ještě mobilní informační středisko přímo na jednom z kontrolních stanovišť – pod nejsevernější rozhlednou Čech, kterou je Tanečnice. A co víc, připravili pro zájemce z řad příchozích jednoduchý turistický závod. Rozdávali brožurky pro nezasevěné a nejmenší účastníky, kteří přicházeli s rodiči, dokonce po trati provedli zkušení závodníci tohoto sportu. Každý si odnesl nejenom sladkou odměnu, ale i keramickou ozdobu na památku.

S vlídným přijetím i pohodou se turisté setkávali i na jiných místech. Lákadlem pro účastníky byla i netradiční doprava, kterou zajišťoval historický motorák. Za vzornou přípravu i průběh celé akce patří upřímné poděkování všem hlavním organizátorům v čele s ústeckým krajánkem Miroslavem Tomanem – ale i těm malým pomocníkům, bez kterých by letošní sraz nevypadal tak, jak vypadal. Musím říct, že příjemným faktem byla i silná zahraniční účast mladých turistů z okolních států. Přijeli kamarádi ze Slovenska, Polska, Ruska,

Francie, Holandska... Možná, že bych na nějakou zemi nakonec zapomněl, a tak jednoduše povím, že na srazu českých tomíků byla téměř celá Evropa.

Tomáš Fúsek

Pionýři pomáhali při Podzimním kafemletí

Na Náměstí Míru v Praze probíhala ve dnech 10. – 13. září 2006 benefiční akce sružení Máme

otevřeno? – Podzimní kafemletí v rytmu latinskoamerických tanců, pestře roztančené, plné jižního temperamentu a jako vždy provoněné kávou. Připraven byl i program pro děti – pohádky, hry, malování.

ze sružení

Dobrovolníci z několika pionýrských skupin v Praze pomáhali organizátorům vybírat prostředky na pomoc při začleňování (integraci) lidí s postižením do společnosti.

Slovy organizátorů: „Děkujeme velmi za pomoc. Bylo to bezvadné! Pionýři přišli včas, v dobré náladě. Byli aktivní a milí. Nevím co více psát – samé plus! Jejich pomoc byla opravdu pomocí – jednak v kvalitě a jednak v rychlém nasazení. Bude nám ctí a pomoci, když budeme moci ve spolupráci pokračovat.“

Lee Louda

Je tu Dominiáda 2006

Dominiáda 2006 je již 7. ročník soutěžní přehlídky rozhlasových pořadů pro děti a o dětech. Stejně jako v předchozích letech pořádá občanské sdružení Klub Domino, Dětská tisková agentura Dominiádu 2006 za podpory Ministerstva kultury ČR a pod záštitou Českého výboru pro UNICEF jako příspěvek ke Světovému dni dětského vysílání. Ten bude letos v neděli 3. prosince.

Do Dominiády 2006 mohou své rozhlasové pořady přihlásit jak profesionální rádia, tak rádia amatérská, například školní nebo internetová. Už v minulých letech se ukázalo, že rozhlasová tvorba takzvaných „nadšenců“ je kvalitní a zajímavá.

V mnoha jiných státech je Světový den dětského vysílání příležitostí, kdy do rozhlasových a televizních studií v roli moderátorů a redaktorů zasedají děti. Zvou si před kamery a mikrofony představitelé státu, měst a obcí a populární osobnosti.

Tak to vidím já

Dětská tisková agentura chce letos Dominiádou zvýraznit a zveřejnit především názory dětí. Proto vyhlašuje zvláštní soutěžní kategorii nazvanou Tak to vidím já. Je určená pro děti a mládež do 18 let. Stačí na jakýkoliv zvukový nosič namluvit názor na to, co se děje kolem nich – třeba ve škole, v rodině, v obci atd. Nahrávku pak poštou nebo mailem zaslat na adresu pořadatele. Nejhezčí názory budou pochopitelně zveřejněny a oceněny.

Jak se přihlásit?

Informace a přihlášky jsou k dispozici na internetu, na adrese dominiada.radiodomino.cz.

Uzávěrka přihlášek je 15. listopadu 2006. Přihlášky a zvukové záznamy posílejte na adresu: Dětská tisková agentura, Rádio Domino, Na Nivách 314, 141 00 Praha 4 nebo mailem na adresu cta@cmail.cz.

Co bude dál?

Klub Domino, Dětská tisková agentura zorganizuje několik veřejných poslechů přihlášených pořadů a zvukových souborů. Předloží je také odborné a dětské porotě. Ty rozhodnou, které pořady získají cenu Bohumila Koláře a které budou zařazeny do programu k Mezinárodnímu dni dětského vysílání. Na slavnostní předávání cen budou pozváni všichni autoři, redaktori a zástupci médií, kteří do Dominiády 2006 přispějí.

Slávek Hrzal, předseda DTA
a koordinátor DOMINIÁDY 2006

SUD – První skautský dům svého druhu

V Jindřichově Hradci byl v září za přítomnosti zástupců MŠMT, kraje, města i ústředí Junáka slavnostně otevřen SUD neboli Skautský Univerzální Dům. Je prvním z objektů Junáka získaných pro organizaci z bývalého Fondu dětí a mládeže. Partneri, sponzoři, ale i široká veřejnost si mohli současně zázemí jindřichohradeckých skautů prohlédnout.

„Objekt jsme získali už v roce 2003, ale kvůli zatížení nájemní smlouvou jsme ho mohli převzít a začít pracovat na jeho rekonstrukci až v polovině roku 2004. Díky významné pomoci MŠMT, Jihočeského kraje, města Jindřichův Hradec a ústředí Junáka můžeme nyní sedmi svým oddílům nabídnout kvalitní zázemí pro činnost. Věříme, že jistota těchto dobrých a stálých prostor nám umožní opět plně napřít síly do kvality jednotlivých oddílů a jejich programu.“ říká vedoucí jindřichohradeckého skautského střediska Zlatá Růže Aleš Adamec.

Místostarosta Junáka JUDr. Jiří Navrátil připomněl, že skauti objekt přebírali v dezolátním stavu: „Říká se, že člověk by mňel jít do

hrobu zhuntovanéj. Fond dětí a mládeže si z tohoto úsloví vzal příklad a staral se o to, aby děti a mládež dostaly objekty až v řádně zhuntovaném stavu.“ Na příkladu jindřichohradeckého SUDu je vidět, jak se dokáží mladí lidé o takové objekty postarat – sežnou sponzory, získají granty a odvedou spoustu bezplatné práce na tom, aby stavbám dali smysluplné využití.

Do současné chvíle využívaly jindřichohradecké skautské oddíly vždy prostory v nájmu. To s sebou neslo nejen nestálost a jistá omezení, ale i celkem vysoké náklady a mnohdy ne zcela vyhovující podmínky. SUD je prvním objektem, který zde Junák vlastní, a mohl ho tedy plně přizpůsobit svým potřebám. Ve skautském domě jsou vybudovány tři klubovny pro pět dětských oddílů včetně sociálního zázemí a kuchyně, společenská místnost využívaná kmenem dospívajících a kmenem dospělých a byt správce, který o celý dům pečuje.

Otevření SUDu neznamena ještě konec práce na něm. V budoucnu bude vybaven několika počítači s připojením na internet, probíhat budou dokončující práce uvnitř i v okolí, ale to vše by již nemělo zasáhnout do běžného provozu. V budoucnu bude SUD využit také jako volnočasové centrum pro děti a mládež a pro další aktivity pro širší veřejnost.

„Celkové náklady na rekonstrukci čítají 3 588 605 Kč a několik dalších desítek tisíc korun na vnitřní vybavení. Naše středisko se na této částce podílelo zhruba 10 %, které jsme získali na darech, registračních poplatcích apod., a část jsme sami odpracovali. Bohužel jsme neuspěli s podaným projektem do Strukturalních fondů EU, a tak bychom to bez pomoci partnerů nezvládli. Patří jim za to náš velký dík.“ doplňuje hospodář skautského střediska Martin Holub.

Zdroj: Tisková zpráva Junáka
a Marek Bárta
Foto Martin Holub

Pojištění
drobných podnikatelů

Komplexní pojištění

- movitých věcí
- nemovitých věcí
- odpovědnosti za škodu

Široké možnosti připojištění

**Rychlé a jednoduché
sjednání**

**Slevy za déletrvající
pojištění**

GENERALI

Pod křídly lva.

infocílinka: 800 150 155

www.generali.cz

Setkání Kontakt 2006, které se uskutečnilo v září v Čelákovících, se stalo součástí celoevropské kampaně Každý jsme jiný, všichni i rovnoprávní. Vyhlásila ji rada Evropy ve spolupráci s Evropskou komisí a jejími nosnými tématy jsou lidská práva, rozmanitá společnost a participace. Cílem je motivovat především mládež k tomu, aby své schopnosti využila k vytváření mírumilovné multikulturní společnosti ve vzájemném respektu, toleranci a porozumění.

Historie organizace AFS se začala psát roku 1914, kdy se ve Francii žijící Američané, sloužící za I. světové války jako řidiči polních ambulancí, sdružili pod názvem American Fields Services. Postupem času se jako stěžejní program AFS

vykrytal systém výměnných poznávacích pobytů mladých lidí z různých koutů světa. Dnes jde o mezinárodní organizaci nabízející mezikulturní zkušenosti mladým zájemcům z více než 50 zemí světa. Působí také u nás – je členským sdružením ČRD a v Arše se o ní můžete dozvědět víc.

Většina lidí vnímá podporu neziskových organizací jako záležitost veřejných sbírek, zasílání dárcovských esemesek a dobročinných aktivit různých podniků a soukromníků. Většinou ale netuší, že i zaměstnanci si mohou darem neziskové organizaci snížit svůj daňový základ. Právě na tuto skutečnost se snažil poukázat devátý ročník akce nazvané „30 dní pro neziskový sektor“; dlouhodobě ji podporuje kromě jiných také známá herečka Chantal Poullain-Polůvková.

Je participace – vnímána jako účast mladých lidí na společenském dění a rozhodování, které se jich týká – jen módní proklamací, evropským politickým heslem? Nebo jde o živoucí praxi? Dnešní mladí lidé budou za nedlouho rozhodovat o chodu společnosti. Budou se to mít kde naučit a prakticky vyzkoušet, třeba právě ve sdruženích dětí a mládeže...?

Výměnný program nedávno umožnil deseti zástupcům sdružení zastřešených ČRD, aby se zúčastnili cesty do Jižní Koreje. „Korejci jsou hrdí na svoje památky. Bohužel jim jich moc nezůstalo: co nezničili Japonci, to zničila Korejská válka. Mají bohatou kulturu, obzvláště hudbu – měli jsme příležitost zahrát si na tradiční nástroje a vyzkoušet si tradiční korejské kroje. A také se naučit korejskému stolování a okusit tradiční pokrmy,“ napsala po návratu z cesty jedna z účastnic. Její vzpomínky si můžete přečíst uvnitř čísla.

Oddílový život dětem svědčí, shodli se přizvaní odborníci na tiskové konferenci, již uspořádala ČRD u příležitosti zahájení nového školního roku. Podle PhDr. Václava Mertina z katedry psychologie FF UK dokáží dětské organizace například mnohem lépe než škola pracovat s vlivem vrstevníků na osobnostní rozvoj dítěte. A pak – úspěch v nich mohou i ti „méně zdatní“...

